

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

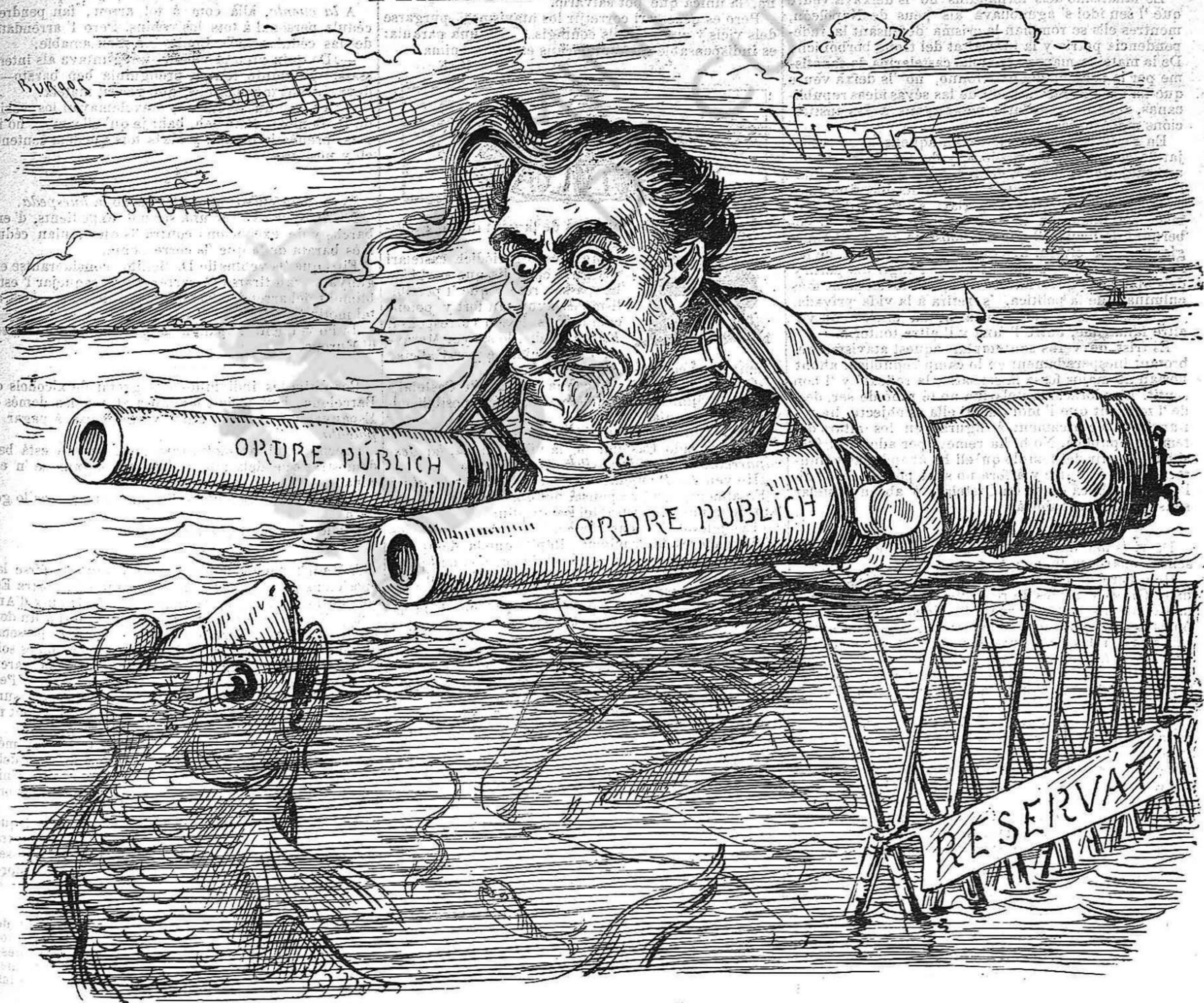
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Més d'altres estranges: 10 céntimes.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanyol pesatge 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

FRESCA Y PREVISIÓN

Lo govern està tranquil,
pero com que té experiència,
pren banys... y pren precaucions:
no per pór, no; per prudència.

ATAVISMES, VICIS Y CONTAGIS

o en và la monarquia conta à Espanya sigles y sigles d' existència. La rahó de la vellesa es la que alegan principalment los seus partidaris. No la comparan ab un casalot, com més vell més ple d' esquerdes, y més amenassat de ruina imminent; la comparan ab lo vi, com més ranci més sabros y més fort. Diuhem ademés que la institució monàrquica té molt ficasas sas fondas arrels en io país, y en aquest punt tal vegada tingan rahó; tan fondas son aqueixas arrels que li están xuclant la vida, la riquesa y la fecunditat. Per això 'l país vá tornantse cada dia més estéril.

Lo que hi ha de veritat es que 'ls vics engendrats per la institució monàrquica son molt antichs y están arreladis-ims. Ho están de tal manera, que afectan no sols als partidaris franchs de la caduca institució, sino fins à molts que 's declaran enemichs d' ella, à molts que volen passar plassa de republicans.

Digueume sino quina diferencia hi ha entre 'ls que à primers de sigle aclamaven à Fernando VII, distingintlo ab lo nom de Fernando 'l desitjat, y 'ls que à ultims de la centuria y després de lo que acaba de passar, continúan tenint integral la séva fé en la personalitat política de D. Emilio Castelar.

Lo fanatisme dels fernandins no 'ls deixava veure que 'l seu idol s' agenollava als peus de Napoleón, mentres ells se rompien la crisma defensant la independència patria y la integritat del tron borbònic. De la mateixa manera, à molts castelarins, lo fanatisme per la persona del ex-tribuno, no 'ls deixa veure que ha abdicat resoltament de las sévas idees republicanas, rendint vasallatje vergonyant à las institucions monàrquicas.

En Fernando 'l desitjat veian aquells al rey rodejat de pompa enlluernadora y de tot lo prestigi de una majestat soberana, emanada del cel. En D. Emilio veuen los ultims al orador admirable, fins quan aquest orador renuncia à parlar; al verbo de la democracia, fins quan aquest verbo enmudeix; al governant de l' any 73 que tals mostras dona d' energia y valor cívich, fins quan s' arrepenteix de las ideas que llavoras professava, y per fugir del perill y dels afanys de governar de nou, en lo moment més culminant de la politica, 's retira à la vida privada.

Digueume quina diferencia hi ha entre l' un y l' altre fanatisme, entre l' una y l' altra tonteria.

Es trist de veras contemplar aquest atavisme, rebrotant inesperadament en lo camp republicà, ahont florian ab major forsa la sensatés, la reflexió y 'l bon sentit. L' adoració castelarina no té rahó de ser, des de l' moment que l' idol que d' ella es objecte ha renunciat categòricament à figurar en los altars del temple republicà. No hi ha remey: per adorar al ídol s' ha de sortir del temple qu' ell ha abandonat voluntariament. A dintre y à fora no s' hi pot estar. O ab l' ídol republicà sense en Castelar, o ab en Castelar sense l' ideal republicà.

* * *

De vics heredats de la monarquia n' estém plens sense donarnose 'n compte.

Hem heretat dels monàrquichs las passions personals. Grans y dignes de respecte son sempre 'ls homes eminentes qu' encarnan las ideas; pero ho son únicament en tant que las encarnin, sense desnaturalizarlas. Y las desnaturalisan quan tractan de sobreposarse à 'llas.

No volém fer alusió à ningú en particular. Pero si l' ideal republicà, en tota la séva puresa, arribés à ser, com deuria, 'l móbil únic de tots los homes que capitanejan las distintas fraccions en qu' está dividida la familia republicana, aquestas fraccions, sense altra rahó de ser que l' interès dels que tenen empenyo en que subsisteixin, desapareixerian de una vegada, refundintse en un sol y únic partit plé de abnegació y disposat à donar al pais los més admirables exemples. Llavoras lo triomf definitiu de la República seria joch de pocas taulas.

Per això nosaltres defensém ab tanta tenacitat la formació de un programa únic, fill del acort mútuo de tots los republicans, basat en l' interès de la patria, y concertat, medianc lo reconeixement de tot lo que 'ns uneix y l' olvit de tot lo que 'ns separa.

Algú diu que una cosa tan natural, tan práctica y tan sensata es un impossible, quan lo verdaderament impossible es que las cosas continuin com fins ara, per anar à alguna part; lo verdaderament impossible

es que 's mantinga per més temps la impotencia revelada per l' actual coalició, que té tots los inconvenients de la separació y cap de las ventatjas positivas de una unió ben trabada.

* * *

Qui pot oposar-se à la formació de un programa únic?

No es necessari apelar ni al microscopi, ni à l' ullera de llarga vista per descobrirlo: se veu à simple vista.

La constitució de un partit republicà únic acabaria ab l' organisió particularista de las distintas fraccions coaligadas. Lo triple joch de directoris, consells y comites que avuy existeixen hauria de desfere, y alguns, tal vegada molts, que representant à una sola fracció han adquirit més ó menos notorietat, haurian de resignar-se à passar desapercebuts entre la massa general de republicans.

Precisament aquest resultat fora un dels més beneficiosos per la sort de la futura República.

¿Qui no veu en l' actual organisió dels partits republicans una sombra, ó millor que una sombra, un reflexo del caciquisme monàrquich?

Aquest es un altre vici degut al contagi dels partits de la monarquia.

Ecls també s' organisan à collas, de dalt à baix, respondent, més que als ideals, als interessos, més que à las afeccions puras, al afany de mangoneig: ells son tal vegada la causa més determinant de las desventuras de la patria.

* * *

Ha arribat l' hora de corregirnos, de depurarnos, de procedir en tot y per tot, practicant las costums democráticas.

Lo bon exemple de la nostra conducta ha de ser la garantia principal qu' hem de oferir al pais, perque aquest, desenganyat de la politica monàrquica que l' arruina, s' entregui confiat à la politica republicana, la única que pot salvarlo.

Pero es necessari corregir los atavismes, purgarse dels vics y curarse dels contagis... En una paraula: es indispensable ser republicans en cos y ànima.

P. K.

RIMONÍAS de la gent de *La Publicidad*:

Mentre lo periódich castelari assegura cada dia que «aquí no ha passat res» y que l' possibilisme es avuy tan fort y potent com avants, lo seu corresponsal Felipe, es dir, lo senyor Morayta, va passegantse per Galicia, dihen cosas com las que segueixen:

«Que no está conforme con la retirada de Castelar, »ni con la inmersión, llamémosla así, del posibilismo en la monarquia.»

Encare diu més lo senyor Morayta; declara:

«Que retirado Castelar de la vida política, ha desaparecido el partido posibilista.»

«Ho veu *La Publicidad* com aquí ha pasado algo? Finalment, lo corresponsal del diari castelarí, parlant de la nova jefatura del partit, diu:

«Los jefes de los partidos no se nombran como los gobernadores de provincia. Repito que la desaparición del partido posibilista coincide con la desaparición de Castelar de la escena política. Hoy mi jefe soy yo: no reconozco otro.»

Després d' això, vaji sumant *La Publicidad*. Ja ha surtit un altre ferocce romano. ¡Y 'l té dintre casa!

* * *

Per lo demés, s' ha de convenir ab que *La Publicidad*, que fins fa poch temps may parlava de república, d' alguns dias à aquesta part demostra gran empenyo en fer constar la séva convicció republicana, com si tingués pór de que 'ls seus lectors ne dupressin.

Vaja, de mica en mica torna al bon camí, com las ovelles esgarriadas. Encare teim esperansa de vérela venir al costat nostre.

La setmana que ve *LA CAMPANA* publicarà l' número extraordinari corresponent al mes d' Agost.

No es per alabarnos; pero desde ara 'ls anticipém que las vuyt planas del número que ve estarán plenas de dibuxos de punta y de text tan variat é interessant com los de tots los números extraordinaris que portém publicats.

Dimars es la festa major de Gracia, es dir, del nostre poble. *LA CAMPANA* creuria faltar als seus sentiments.

ments y debors si no felicitava en tal ocasió als gracienses, recomanantlos que per uns quants días s' olvidin de las sévas penas y del seu ajuntament—digne company del nostre—procnrant divertirse y passar alegrement la festa major.

A Vitoria están tirantse'l cap per las parets perque 'l govern tracta de tréurels la capitalitat militar.

Han xiulat à n' en López Dominguez, han apedregat al governador, han cridat *'Viva 'ls fueros!* y hasta han format una junta de defensa.

Comensà primer Sevilla,

la Corunya 'ls va imitar;

ara 'ls ha seguit Vitoria....

¿Hont s' esbalotan demà?

Com se practica la llibertat à Espanya.

A Manlleu va à obrirse una escola làica, y ab tal motiu, «s' han excitat—diu un periódich—los ànims dels catòlichs d' aquella vila.»

¿Qué 'ls sembla?

Per mí 'l governador de la província té à la mà 'l remey del conflicte.

Per calmar la excitació d' aquests senyors carlinassos no ha de fer més que fregáls la Constitució pels nassos.

Per qüestions de cédules, à Don Benito, població de vint mil ànimes, hi ha hagut un motí tremendo, ab honors de saqueig y revolució social.

Y à última hora s' ha averiguat que 'l promovedor del barullo ha sigut *nada* menos que.... l' arcalde.

Aqui si que vé de *perilla* aquella frasse, modificant-la una mica:

¡Qué alcaldes tienes, Benito!

* * *

A la cuenta, allà com à tot arreu, fan pendrela cédula personal à tots los vehins. Pero 'l arrendatari de las cédules de D. Benito era molt amable.

—¿De quin preu la volen?—preguntava als interessats.—No siguin tontos, prènguinla ben barato—'ls deya mirant més per ells, que per ell mateix.

—Ay, ay! qu' es extrany—exclamaven los vehins de D. Benito.—Pero bah, bah: ja qu' ell mateix ho indica, prenemla barata, y així tots quedem contents, ell y nosaltres.

* * *

Pero 'ls infelissos no contavan ab la *huéseda*.

La *huéseda* vá ser una serie d' expedients, d' embarchs y de execucions contra 'ls que tenian cédules més barata de la que 'ls corresponia.

Fins que 'ls vehins de D. Benito, considerantse enganyats, van tirarse al carrer y van saquejar l' establiment del arrendatari de las cédules, armantse ab tal motiu la de Déu es Cristo.

Ja ho veuen: Espanya es la nació més pintoresca d' Europa.

Per últim los individuos del gremi de alcoholos de Barcelona, han decidit fer causa ab tots los demés d' Espanya, y resistirse, quan vinga 'l cas, à pagar la patenta.

Crech que obran molt santament, perque está ben demostrat que dels que resisten alguns se'n esapan.

Y ademés: la *patenta* qui l' ha de pagar es lo govern.

Per lo malament que ho fá.

A Madrid tenen molta barra: à punt de ferse las oposicions pera la plassa de Professor à la nostra Escola de Bellas Arts, de la asignatura de Dibuix d' Antich y Natural, ne fan ab carácter de interí à un don Fulano Capilla y Fernández, pero ab 3,000 pessetas de sou, cosa que la Lley no ho permet. Pero no es sols la Lley la trepitjada: aqueixa assignatura la varen ensenyant quasi tot lo curs passat los artistas Srs. Pellecer y Ferrán (sense sou); de manera que ara surt un Professor interí (ab 3,000 pessetas) allí ahont n' hi havian dos.

Senyor Moret, s' hi havia de mirar una mica més en fer tal etzegallada, sino per la personalitat dels dos artistas esmentats, per la del Sr. Rector de la Universitat, que 'ls nombrá, y per la Junta de Professors de la Escola que 'ls proposaren.

Ademés y pera que tothom ho sàpigui, consti que la Escola Provincial la paga principalment la nostra Diputació, contribuïnti Barcelona ab 20,000 pessetas anyals, y aixó pera que poch à poch se transformi en una sucursal madrilena.

CARTAS DE FORA.—Lo secretari del ajuntament de Morell no vol que 'ls joves, lo dia de la festa major, toquin la gralla y ballin à la plassa, perque diu que desforban als que diuhem lo rosari à l' iglesia. Home, senyor secretari, ¿no seria possible tapar ab cera las

orellas dels que resan, á fi de que sense molestar á ningú poguessin fer tots lo seu fet? A Vich, á causa del mal gení del arcalde, per poch hi ha un conflicte. Ab pretest de que 'l carrer de Manlleu està empedrat de poch y 'ls pals dels adornos remouen las pedras, va impedir que 'ls vehins de dit carrer i' adorressin en lo dia de la séva festa anyal, á pesar de que primer havia concedit lo permis corresponent. Lo poble's va cremar, la cosa va comensar á embolicarse y l' arcalde, á tall de capitá general, dictá en ridicul per medi d' inscripcions en las parets y en las balconadas.

Se veu que á Vich, á més d' haverhi gent que sab fer llançons, hi ha autoritats que saben fer bonyols.

ART DE DEMANAR

I

—Deu lo quart, senyor ministre.
—¿Qué se 'ls ofereix?

—Veura.

Nosaltres som una colla d' infelissos comerciants que ab prou feynas podém viure ab lo que ara estém pagant. Entre consums, sellos, cédulas, contribucions del Estat é impostos del municipi, quan hem passat lo balans ens trobem que las ganancies se'n han anat á can Taps, y després de descrismarnos treballant á mort tot l' any, hem d' anar sense camisa y no podém menjar pa.

—Bueno y aixó que m' importa? Si's troban en aquest cas, vejin d' entra en un hospici y no m' vinguin á amohinar ab lamentacions y queixas que á mi no m' venen ni m' van.

—Oh, respectable ministre! Quan ens hem determinat á veni aquí a molestarlo, desde luego pot contar que ha sigut ab un objecte.

—Donchs al grà, que s' va tent tart y á las nou haig de sé al teatre.

—Pues bueno; ab tot y anar mal del modo que avants marxavam, hi estavam ja acostumats y aquí caich, allá m' aixeco, havam passant y adorant conformats ab la desgracia, pensant que aixis ho hem trobat y aixis tenim de deixar-ho; pero avuy, al ná á pagar la ja de sobras crescuda contribució trimestral, ens han dit que, á conseqüència dels plans que vosté ha trassat. ens pertoca pagá'l doble del que pagavan avants.

—Y quel... Si 'ls han dit que ho paguin, ho pagan y llestos.

—Ay!

—No veu que aixó es impossible? Que no 'ns vulguin rebaixar los impostos vells, conformes; pero reblar més lo clau dobrant altre cop los pagos!..

—No podém més!

—No?... Ja iay!

Tot aixó son manganillas y escusas de comerciant: ó pagan ó se 'ls embarga.

—Senyor ministre, pietat! Jimiri que 'ns tira per portas!

—No miro res: jau, avall!— Y en efecte 'l brau ministre mante 'ls impostos fixats, y á aquells comerciants no 'ls queda altre recurs que pagar.

II

—Deu lo quart; senyor ministre.
—¿Qué passa?

—Aviat ho sabrà: suposém que 'ns deu coneixe. —Si senyors: son comerciants. —Som comerciants... y homes dignes que no 'ns deixem trepitjar pels esplotadors del poble.

—Dimontris!

—Oh, ja veurá!

Las cosas claras y netas. Avuy ens han entregat lo reparto del trimestre, y per ell hem vist que 'ns han duplicat las nostres cuotas. ¿Que no sab lo nostre estat? ¿que no sab que avuy apenas guanyém per aná tirant? —Si... pero s' han de fer càrrec que 'l Tresor està apurat. y es precis fer sacrificis... —Fàssils vosté que va grà sense molestar-se gayre. —Pero, homes, han de mirar que... —No 'ns vingui ab tants romansos:

uns avuy havém pagat tot lo que 'ls ha dat la gana: pero som al cap de vall y l' augment que se 'ns imposa, cla y net, no l' volém pagar, —No obstant, si el govern s' hi empénysa... —Que s' hi empénys!... Hém acordat, prime que deixá escanyarnos, tançar las portas, plegar, emigrar, fer barricades... iqualsevol barbarita!

—Calma, calmat... Potsé al últim tòt se podrá conciliar.

—Nol Aquí no hi cab més concili que deixarnos tots en pau y no buscarnos bronquinas

—Es dir que...

—Qu' hem acabat.

Ja sab los nostres propòsits: ara per vosté farà.—

Y en efecte, 'l bon ministre esborra tot lo seu plan. y concedeix sens demora lo que li han solicitat.

C. GUMÀ.

IEN GUARDIA!

ESTÚS Maria Joseph!

Tan felissos qu' eram, pensant que després de l' aprobació dels pressupostos y la retirada del emperador D. Emilio á Yuste, aixó semblaria un paradís terrenal, sense pomes provocatiuas ni serps tentadoras!

Ara resulta que no hi ha res de lo dit, y que un dia d' aquests no hi ha hora fixa—ha de passar alguna cosa grossa y terrorífica, d' aquelles que comensan conmoveu los fonaments socials y acaban figurant en romansos y aucas de redolins.

Podém dirho ab tota la boca: lo govern ens ha enganyat!

El estava tip d' assegurar-nos que un cop resolt lo problema econòmic, tot aniria al pél y seriam d' alió més ditxosos. Y ara surt ab la xeringa de que no hi ha res seguir, que tot tremola y què á la tercera canonada las personas pacífiques s' han de retirar á casa seva.

Tancar-se las Corts y parlarse de moviments y bullangas ha sigut tot hui. No sembla sinó que lo tràgic y lo bufo siguin incompatibles y que 'ls revolucionaris no s' atreveixin a funcionar fins que 'ls pallassos parlementaris tancan lo seu circo.

A Madrid se prenen precaucions.

A Valencia's prenen precaucions.

A Barcelona's prenen precaucions.

Si ara desgraciadament algú de vostes necessitis una precaució per remey, no n' trobaria pas cap: totas estan presas.

—Qu' es veritat que ha de passar alguna cosa?— pregunta jo á un individuo que porta 'ls cabells a la romana y està molt al intrèpidus de tot lo que 's relaciona ab conspiracions y assumptos tremendos.

—No ho cregui—va contestarme:—aquest istiu no pensem traballar, esperant a veure si la naturalesa ens ajuda espontàneamente.

—La naturalesa?... ¿Cóm vol dir?

—No sab que 'l cólera fa temps que ronda per aquests encontorns?—Qui li diu que demà no's presentarà á Espanya y comensarà á fer de las sevás?

—Pero bueno y què?

—Y què? Suposis que 's desarrolla ab tota la seva fosa, y despatxa a n' en Sagasta, a n' en Moret, al general Martínez Campos, a n' en Cánovas, a n' en Romero... á tot bitxo vivent... ¿qué's creu que aixó facilitaria poch ni gayre la realisació dels nostres plans?

—Sens dupte, sobre tot si despatxava, com diu vosté á tot bitxo vivent...

—No se'n rigui: 'l cólera pot salvarnos y en ell confiem.—

Altres revolucionaris de naixensa miran la cosa de distinta manera y quan senten parlar de las midas que el govern està adoptant, somriuen ab ayre de llàstima y murmuran desdenyosament.

—Fa bé de pendre midas! Aixis quan se quedí sense feyna, podrà dedicarse á fer de sastre.

Lo mal es que aquests bèlics rumors han comensat á circular en ocasió en que tota la gent que té quatre quartos, ó sab á qui enmatllevarlos, es á fora disfruant de les delícies de la vida campestre.

—Calculin quina alarma per aquestas masias y establements d' aiguas salutiferas!

—¿Qué hi ha de nou?—escriuen á Barcelona, per sapiguer si han de quedarse allí, ó baixar corrent, ó anar-sens á França á menjá 'l pa de la emigració.

Y desde aquí 'ls contestan:

—Fixament no se sab. Avuy algú que ha vist en Martínez Campos passejantse en carretela, diu que «ha observat que 'l general se gratava 'n nas d' una manera misteriosa y amenassadora.»

Un subjecte molt sensat, ab ribets de pare de família, que aquest dia va baixar de Torelló, m' ho deya verdaderament indignat:

—Fan molt mal fet los revolucionaris d' obrar d' aquesta manera. ¿A honts' ha vist intentar motins y bullangas en plè istiu, quan la gent quieta està recreantse fora de casa? ¿Qué no ho veuen que això perturba la digestió y fa posar las aiguas malament?

—Y donchs ¿qué voldria vosté? ¿qu' esperessin á sublevarse fins que vostes los avisessin?

—¡Qué sé jo! La més elemental prudència 'ls aconse

ha no bellugarse ni fer res hasta l' hivern, quan las persones morigeradas s' estan tot lo dia á casa y no hi ha perill de pendre mal.

Siga com vulga, lo cert es qu' estém sobre un volcan y que 'ls porters del cementiri no tancan mai, á fi de que en cas de necessitat no hi haja massa aglomeració á la porta.

—Reventarà la mina? ¿No reventarà? Farà com certa classe de florons que s' esbravan pacificament per dins?

Això es lo que queda per veure.

Lo que jo 'ls asseguro es que 'ls fusionistas tenen por, molta por.

Vein si 'n tenen, que sé positivament que en López Dominguez, que ara es á San Sebastian á pendre banys sempre que 's fica á l' aigua porta á la butxaca un revolver carregat.

FANTASTICH.

pesar de haverse retirat á la vida privada D. Emilio, tot sovint posa càtedra política en lo Saló de conferències.

L' altre dia, segons conta El Imparcial, desarrollava allí la següent tèssis:

—Lo que haria falta ahora —deya—es que Cánovas se asimilase todos los carlistas y Sagasta todos los republicans, y que los governs durasen diez anys y las Cortes veinte; pero sin discutir más que las modificacions que sea necesario ir introduciendo en los presupuestos.

Ja veuen si D. Emilio mira per las institucions, que no voldria que hi hagués ni carlins, ni republicans. Tothom monárquich ab en Cánovas ó ab en Sagasta. No sembla sino que á D. Emilio li hajen donat seguidillas.

A Lugo estan entussiassats perque 'l ministre de la Guerra 'ls ha concedit una brigada.

Avuy la felicitat dels pobles consisteix en tenir guarnició. Es tant lo que pagan al govern, que quan aquest els retorna alguna cosa per conducto dels soldats que cobran, estan tan contents, que encenen cohets y voltejan las campanas.

En cambi 'ls saragossans estan que trinan, perque 'l regiment de artilleria que tenian l' envian á Logronyo.

Y preguntan:—¿Qué té Logronyo per enviarhi als artillers? Allí no hi ha quartels á propòsit, allí no hi ha parch, allí no hi ha res.

—Qué no hi ha res! ¡Infelissos! A Logronyo hi ha la pila baptismal ahont va ser batejat en Sagasta.

Y en l' aigua beneyta de aquella pila s' ofegan los de Saragossa.

Algúns periódichs revelan temors de que s' alteri l' ordre públic.

Se diu que á Valencia d'allonsas, y que á Barcelona deixonsas.

Se agrega ademés que algúns generals com en Pavía y en Borrero, etc., etc.

En fi: lo que fuere sonará.

Ey: sonará, si esque á algú no li rompen l' os de la música.

Lo senyor Maluquer ha deixat la direcció del partit fusionista de Barcelona.

—Saben per qué?

Per... per prescripció facultativa.

Ja 'm sembla que sento al metje.

—Don Eduardo,—degué dirli— los seus mals no tindrán cura fins que 's posi un bon pegat de....—¿De qué?—De ex-jefatura.

Ara lo que convindria saber es lo nom del metje que tal consell li ha donat.

—No seria pas, per casualitat, un doctor que 's diu Práxedes Mateu Sagasta?

Lo nostre D. Emili continua tan deliciós com sempre.

Aquest dia va publicar en un periódich de la séva comunió un article que duya aquest títul:

«Hechos capitales de nuestra Europa.»

Confesso modestament que no sabia que l' Europa fos dels espanyols: al contrari tenia entés que fa temps que l' Europa s' está quedant ab nosaltres.

Pero, en fi, això son sutilses que no fan al cas.

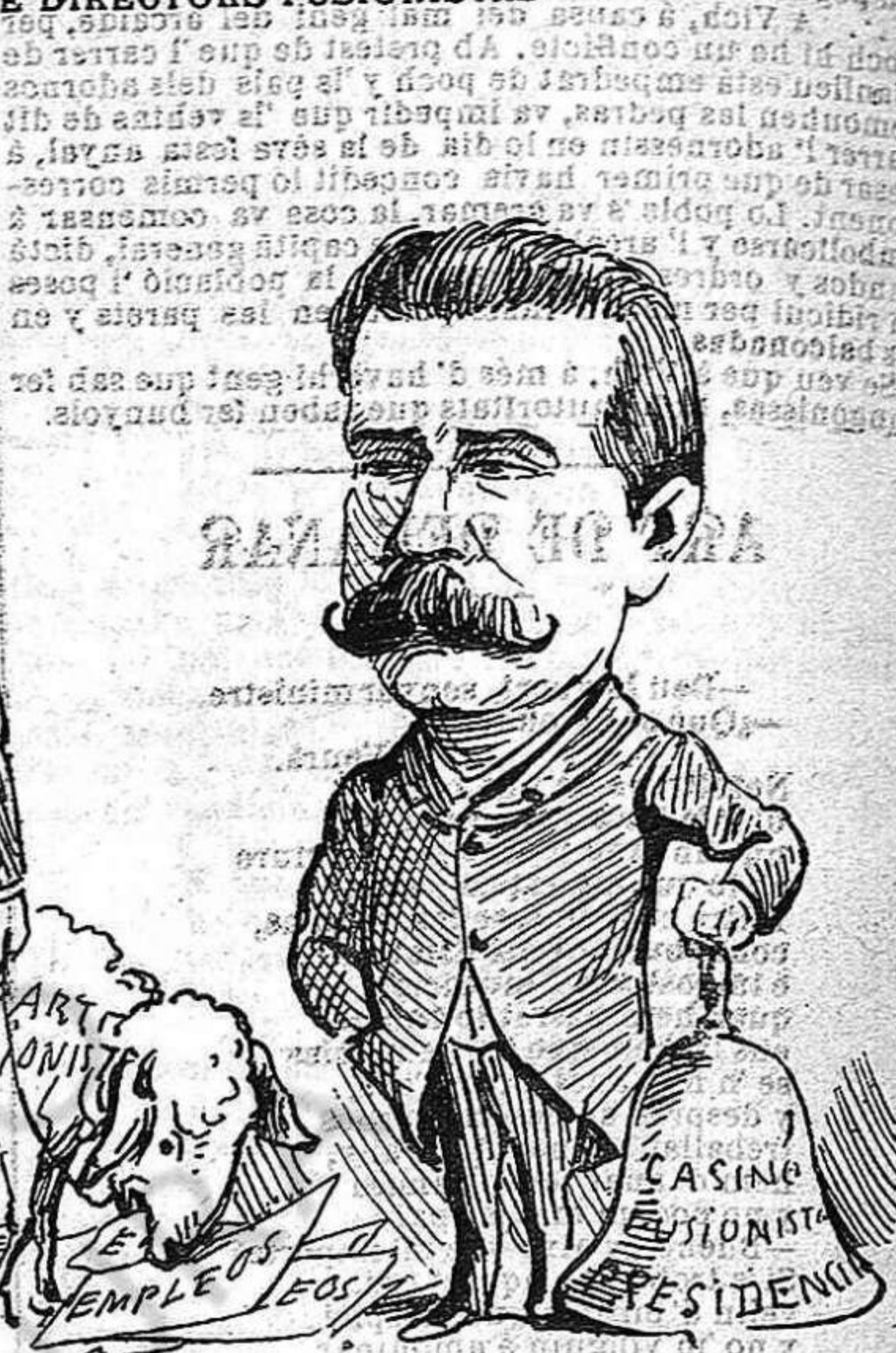
Lo bo es lo comensament del article en qüestió:

LO BÓ DE LA SENMANA

UNA FESTA A LA IGLESIA DELS ÀNGELS

CAMBI DE DIRECTORS FUSIONISTAS

Y deya un sacerdot místich
a las filas del seu cor:
—Apa, cantéu ab més brillo!
—Apreteu, apreteu fort.

«No veo clara la política francesa.»
—De veras?
Crech jo que 'ls francesos
de bona fé
menos clara veulen
la de vosté.

A Getafe hi ha hagut una execució capital.
Y ab aquest motiu lo poble està consternadissim
Se comprén perfectament y participem d' aquesta
consternació. Pero...

Getafe es aquell poble ahont, cada vegada que hi
ha corrida de toros, quedan sobre l' arena tres ó quatre
vehins morts.

Per qué llavors Getafe no 's consterna y abandona
per sempre la diversió dels toros?

Convinguem ab que hi ha pobles
que mentres pugn xalarise,
segons en quina ocasió
s' olvidan de consternar-se.

La escena passa á Tortosa.
Un periodista que 's considera ofès per lo que un
periódich clerical ha dit d' ell, troba pel carrer á un
capellá, inspirador d' aquell periódich, y li demana
explicacions.

—Qué fa llavors lo capellá?
La Verdad, de Tortosa, ho diu:
....Arremangóse los hábitos y sacando un puñal
que llevaba á prevención, (una faca de palmo y me-
dio), amenazó al señor González....»

—Basta!
—Una faca sota 'ls hábitos!
—Y de pam y mitj!.... ¡Horror!....
—Vaya uus sacerdots se crían
en la vinya del Senyor!

En un restaurant:
—Mossos! Vaya un bisfftech més du que m' has por-
tat. Sembla de caball.
—Lo mosso:—No, senyor, de caball no; es de veloci-
pedo.

Un crach de un poble de fora pregunta al arcalde:
—Cóm es que 'l vostre fill no entra á la quinta?
—Perque encare no té la edat.
—Com s' enten!... El vostre fill no té dinou anys?
—No.... y no 'ls tindrà mentres jo empunyi la vara.

Deya un propietari poch aficionat á cuidarse del seus
assumptos:

—Lo qu' es l' administrador que tinch, no l' envejo
á ningú. Es la meva mà dreta.
—Deu ser esquerra—vá dirli un amich.

—¿Per qué ho dius?

—Perque 'ls seus negocis van millor cada vegada y
ls teus pitjor cada dia.

Un padri pregunta al seu fillol:

—Marianet, ija has pensat lo que vols ser?

—Si, senyor; vull ser militar.

—¿Y no 't fa por lo perill de que pugn matarte?

—Qui m' ha de matar?

—L' enemic.

En Marianet després de reflexionar una miqueta:

—Donchs bé: vull ser enemic.

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Ca-si-mi-ro.
  2. CONVERSA.—Tortellá.
  3. ROMBO.—
M A R	M A R I A
B A R B A R A	R I A L L A
A N A	A
4. TRENCA-CLOSCAS.—Las Mariposas.
  5. GEROGLIFIC.—Entre tranquil gran broma.

XARADA

Riu d' Espanya es de segú
l' hu;
veurás que consonant dona
segona;
y en la solfa veurás qu' es
tres.

Qui 'l méu tot sapiguer vol
que pensi un xich y després,
un polítich espanyol
trobarà en prima-dos-tres.

V. MIRÓ SARDÀ.

SINONIMIA

Al carrer de la Total
vaig trobar a n' en Massana

y'm dignue que 'l seu partit
es la tot republicana.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

TRENCA-CLOSCAS

CARLOS BAS. QUILES

TUDELA

Formar ab aquestas lletras lo titol de una comèdia
catalana.

J. CHALL DE REUS.

GEROGLIFIC

L VAL O

GENER

ESTUDIANT

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadáns Ordí Autap, Noy de Sans, Escolà Petit, Clavellina, J. D. V., Isaac Pataleta, J. Ferré y Gendre, Toros de Veureaygas, Ramón el Breve, P. Alfred P., Joseph Grau, Gil, P. Giró y B. de V., J. Purull, Agustí A. Carné, Efècye, J. Baguà, D. F. E., P. Pedragosa y R. M. Colubi.—Lo qu' envian aquesta setmana no s' per casa

Ciutadáns Gabriel Car, Chall de Reus, Geroni Xarrapeta, Pan Gnerá, Salvador Mauri, V. G. V., N. P. Ultra, Quimet del vi, Pascual Buró, Ali-Babá, Emili Revoltós y un fumador.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadá R. Busquets: No veig la manera de parlarne: es un assumptu massa enredat.—A. Dies Oiol (Flix): La qüestió es més propia de ser tractada en los tribunals que 'n aquest periódich.—S. Sugrañes: Creixrà que no he acabat d' entendré?—G. Sió: Lo mateix li dich á vosté.—M. Espunya: Lo final va molt bé; illàstima que 'l resto sigui tan desgarbat!—E. Serrat: No val la pena de parlarne.—Lluís Olivé: Per ser la primera, no està mal: practiquis y arribarà á fer alguna cosa.—J. Asmarats: Tot anirà.—Espinot: De vosté molta cosa.—S. Bonavia: Los doncs es molt desigual: lo sonet, massa ordinariot.—L. Facerias: Va bé.—B. Vilaret Paciencia, á cada hui arribarà 'l seu dia.—R. de Massafa: Aquest mateix assumptu ja l' hem tractat.—A. Palau: Floraleja massa.—Mr. Eugon: Lo que diu es tan grave, que nom' atreveixo á parlarne: lo sonet no va.—F. Carreras y Padrós: La xarada pot anar; lo altre no.—Fruct Sec. Massa seria.—Sabateret del Poble Sech: Crech que té rahó; pero no puch fer lo trabal que 'm diu. Esvihí 'l nom del fular no y 'm posaré en guardia.—Mayet: pot molt ben anar.—J. Llopard idem lo seu.—J. Farré (Un tranquil): No es propi nel nostre periódich.—S. X. Amichs: Es molt vell y no val la pena.—F. Maro: Lo mateix li dich.—T. Doy: Va bé.—V. Tarrida: Ja la teniam.—Carlos Martí: No es del gènere que 'ns convé.—D. Mont: La guardém.—Ll. Salvador: L'una es molt trista; l' altra massa trivial.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert. impresor — Assalto, 63